

Hoofdstuk 1

Ons leven bewaard voor Jezus

*Bewaar mijn leven, dat het
toegewijd mag zijn aan U, Heere.*

Het lied ‘Neem mijn leven, laat het Heer’, toegewijd zijn aan Uw eer’, heeft, zoals ik vaak heb mogen horen, in veel harten weerklank gevonden. Wat ik ook veel hoor is dat het zo moeilijk blijkt te zijn om steeds van harte de woorden van dit lied na te zeggen. We stemmen er op den duur niet meer altijd en overal zo duidelijk, vastbesloten en vreugdevol mee in als we zouden willen en misschien wel hadden verwacht. Sommigen van ons hebben gezegd: ‘Ik leef niet meer voor mezelf, maar voor de Heere’, om na een tijdje te ontdekken, of in ieder geval een vermoeden te krijgen, dat er een verborgen lek in ons bootje zit. We drijven nog wel, maar we varen niet meer met hetzelfde opgewekte vertrouwen als in het begin.

Hoe komt het dat de echo van dit lied in ons leven zo makkelijk verflauwt of zelfs verstomt? Wat is dat kleine lek dat

de voortvarende koers van een aan God gewijd leven belemmert? Ik bid dat God mijn hand bij het schrijven leidt door Zijn liefdevolle Geest en het hart van ieder die dit leest opwekt tot een toegewijd leven, om Jezus' wil.

Er zullen verschillende antwoorden op bovenstaande vragen komen wanneer Gods getrouwe Geest aan ieder zijn eigen boezemzonde of toegeven aan een specifieke verleiding laat zien, die het gezegende leven dat ze probeerden te leiden verhinderde. Toch lijkt het me dat de kiem van alle mislukking en teleurstelling in een van de volgende twee dingen ligt.

Ten eerste kan het zijn ontstaan uit een gebrek aan geloof in het eenvoudigste feit. Ten tweede uit een gebrek aan vertrouwen in een van de eenvoudigste en duidelijkste woorden die onze Meester ooit heeft uitgesproken.

Het niet geloofde eenvoudige feit is dat Hij ons hoort. Het niet vertrouwde woord is een van die eenvoudige waarheden waarop we met ons hele hart hebben vertrouwd, misschien al jaren geleden, en waarvan we niet hadden gedacht er ooit aan te zullen twijfelen: 'Die tot Mij komt, zal Ik in geen geval uitwerpen' (Joh. 6:37).

'Neem mijn leven.' We hebben het misschien vaak gezegd of gezongen voor de Heere, maar al hadden we het maar één keer gefluisterd met de overgave van ons hart, zouden we dan niet geloven dat Hij het gehoord heeft? En als we weten dat Hij het gehoord heeft, zouden we dan niet geloven dat Hij heeft geantwoord, en het heeft vervuld, het verlangen

van ons hart? Want horen is bij Hem gehoor geven. Waarom zouden we er dan aan twifelen dat Hij werkelijk onze levens heeft genomen toen we ze Hem aanboden? Hebben wij Zijn trouw al die tijd geen onrecht aangedaan door te twifelen – ook al was het niet eens bewust – of dit gebed Hem ooit echt bereikte? En als dat zo is, is het dan een wonder dat we niet die kracht en vreugde, die bij een toegewijd leven horen, ontvangen hebben?

Op de een of andere wijze moet God ons vertrouwen leren, bij elke stap op onze weg. Als we Hem niet echt vertrouwen is het nodig dat Hij onze ogen opent voor ons gebrek aan vertrouwen. Hij doet dit door ons Zijn zegeningen te onthouden, en zo spoort Hij ons aan om uit te zoeken waarom deze worden ingehouden.

Een aangeboden geschenk kan ofwel aangenomen worden, of geweigerd. Kan Hij het geweigerd hebben terwijl Hij gezegd heeft: ‘Die tot Mij komt, zal Ik in geen geval uitwerpen’? Zo niet, dan moet het aanvaard zijn. Het is precies hetzelfde proces als toen wij voor het eerst tot Hem kwamen, met de last van onze zonden. Er was geen andere mogelijkheid dan daarmee tot Hem te komen, en Hem op Zijn woord te geloven dat Hij ons niet zou afwijzen. En toen we zo kwamen en geloofden, vonden we rust voor onze zielen; we ontdekten dat Zijn woord waar was, en dat het wegnemen van onze zonden door Hem, realiteit was.

Sommigen geven hun leven op dat moment heel bewust aan Hem, en leven voortaan niet meer voor zichzelf, maar voor

Hem, Die voor hen stierf. Dit is ook zoals het zou moeten zijn, want bekering en toewijding zouden samen op moeten gaan. Maar in de praktijk is het vaak niet zo, behalve bij degenen bij wie het uitgaan ‘uit de duisternis tot het wonderbaar licht’ (vgl. 1 Petr. 2:9) plotseling is geweest en oogverblindend, vol van de diepste contrasten.

Vaker lijkt het op het geval van de Hebreeuwse slaaf, zoals beschreven in Exodus 21. Na zes jaar ervaring in dienst van een goede meester verbindt hij zich vrijwillig, zonder voorbehoud en voorgoed aan hem, en zegt: ‘Ik heb mijn meester lief, ik wil niet als vrij man vertrekken.’ De meester aanvaardt en verzegelt hem tot een levenslange dienst, vrij voor de wet, maar gebonden door de liefde. Dit lijkt een voorbeeld te zijn van latere toewijding, gebaseerd op ervaring en liefde.

En toch is het, net als bij onze eerste komst, altijd nog minder dan niets, slechter dan niets wat we te bieden hebben. Onze levens, zelfs onze verzoende, vergeven levens, zijn niet alleen zwak en nutteloos, maar ook zondig en schuldig. Maar de Heere zij gedankt voor het Altaar, Dat de gave heiligt: onze Heere Jezus Christus Zelf. Door Hem naderen wij tot God; aan Hem, Die Eén is met de Vader, offeren wij ons als een levend dankoffer. In Hem, als de Geliefde van de Vader, weten wij dat het aanvaard wordt.

Daarom, als Hij eenmaal in ons het verlangen heeft gewekt om van Hem te zijn, als Hij in ons hart het gebed van ‘neem mijn leven’ gelegd heeft, dan mogen we met vreugde onze weg gaan, in het geloof dat Hij ons leven heeft genomen,

onze handen, onze voeten, onze stem, ons verstand, onze wil, ons hele zelf, om altijd voor Hem, alleen voor Hem, alles voor Hem te zijn. Laten we dat als een gezegend en vaststaand feit beschouwen; niet vanwege iets wat wij hebben gevoeld, gezegd of gedaan, maar omdat we weten dat Hij ons hoort, en omdat we weten dat Hij trouw is aan Zijn Woord.

Maar veronderstel dat ons hart ons hierin niet veroordeelt, dan kan onze teleurstelling ergens anders uit voortkomen. Het kan zijn dat we niet ontvangen, omdat we niet vragen om rijkere en verdergaande zegeningen. Veronderstel dat wij hebben geloofd, in dankbaarheid en vaste overtuiging dat de Heere ons gebed verhoorde, en dat Hij ons inderdaad heeft verhoord en aangenomen, en ons apart heeft gezet voor Zichzelf, en wij toch tot de ontdekking komen dat onze toewijding niet alleen maar onvolkomen is, maar dat we zijn afgedreven, bijna naar waar we voor die tijd waren.

Of stel dat het er zo erg niet voor staat, maar we toch niet helemaal krijgen wat we verwacht hadden. Zelfs als we denken dat we echt kunnen zeggen: 'O God, mijn hart is vast' (Ps. 112:7), kunnen we merken dat, tot ons dagelijks verdriet, kleine dingen in ons gedrag niet vast lijken te staan. Het een of ander glipt er steeds weer tussendoor en brengt ons in verwarring. Dan zijn we geneigd ons af te vragen of er geen vergissing in het spel was, en of de Heere ons niet echt op ons woord heeft geloofd, hoewel wij Hem wel op Zijn Woord hebben geloofd. En van de ene strijd tegen twijfel,

verwarring en verleiding belanden we in de andere. Wat moeten we dan doen?

Ten eerste denk ik dat we onze wegen nederig en oprecht moeten onderzoeken en beproeven voor de Heere (vgl. Klaagl. 3:40). Of liever, omdat we al snel zullen inzien dat we niet in staat zijn om zo'n onderzoek zelf uit te voeren, Hem vragen het voor ons te doen, biddend om de Geest, Die Hij beloofd heeft. Om ons klip en klaar te laten zien of er iets in ons hart verborgen is wat de stroom van Zijn genade naar ons toe belemmert. Laten we niet terugdeinzen voor een onverwachte lichtflits in een donkere hoek; laten we niet ineenkrimpen bij een plotselinge aanraking van een verborgen zieke plek. De Heere doet Zijn werk altijd grondig, als wij Hem maar toelaten het te doen.

Als wij onze zaak in Zijn handen leggen, zal Hij doorzoeken en onderzoeken, grondig en toch met grote tederheid. Het kan pijnlijk zijn, maar het is om datgene te doen wat wij juist willen: ons reinigen en genezen, zodat we kunnen beginnen met wandelen in 'nieuwheid van leven' (Rom. 6:4). Als we het niet zonder voorbehoud in Zijn handen leggen, zal het geen zin hebben te denken aan of te praten over ons aan Hem gewijde leven. Het hart dat zich niet aan Hem toevertrouwt om doorzocht te worden, zal niet door Hem gereinigd worden. Het leven dat bang is om in het licht te komen, zal nooit de zegeningen en voorrechten van het wandelen in het licht kennen.

Maar wat dan? Als Hij weer genadig een nieuw lied in onze mond heeft gelegd, en we zingen:

*Verlost, genezen, hersteld, vergeven,
wie moet Zijn lof zo zingen als ik?*

En we zeggen weer met nieuwe moed:

*Neem mijn leven, dat het
toegewijd mag zijn aan U, Heere.*

Betekent dit dat we alleen maar moeten uitkijken naar een nieuwe teleurstellende ervaring? Moeten we altijd op de drempel blijven staan? Bedenk het volgende: toewijding is niet zozeer een stap die gezet wordt, maar een weg die gevolgd wordt. Toewijding bestaat niet zozeer uit een handeling, maar uit een positie, en natuurlijk zijn stappen zetten en handelen daar onlosmakelijk mee verbonden. Omdat het een weg is, is er vanzelfsprekend een begin op die weg, en een tijd, het kan een moment zijn, waarop dat begin gemaakt wordt. Dat is het moment waarop we zeggen: 'neem.'

Maar we willen niet steeds opnieuw een eerste stap zetten. Wat we nu willen is in die positie blijven, en die koers blijven volgen. Dus laten we verdergaan met een ander gebed. We hebben al gezegd: 'Neem mijn leven, want ik kan het U niet geven.' Laten we nu zeggen, met een diepere overtuiging dat we zonder Christus werkelijk niets kunnen doen: 'Bewaar mijn leven, want ik kan het niet voor U bewaren.'

Laten we dit vragen met hetzelfde eenvoudige vertrouwen dat Hij in zoveel andere dingen zo vrijgevig en genadig heeft beantwoord. ‘En dit is de vrijmoedigheid die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort. En indien wij weten dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, zo weten wij dat wij de beden verkrijgen die wij van Hem gebeden hebben’ (1 Joh. 5:14,15). Er kan geen twijfel over bestaan dat dit gebed naar Zijn wil is, want het is gebaseerd op talrijke beloften. Ik wil het aan jou doorgeven zoals het steeds weer door mijn eigen gedachten zweeft. Wetend in Wie ik heb geloofd, en verzekerd dat Hij bij machte is datgene wat ik aan Hem heb toevertrouwd te bewaren (vgl. 2 Tim. 1:12).

*Bewaar mijn leven, laat het, Heer’,
toegewijd zijn aan Uw eer.
Maak mijn uren en mijn tijd
tot Uw lof en dienst bereid.*

*Bewaar mijn handen, maak ze sterk,
trouw en vaardig tot Uw werk.
Maak dat ik mijn voeten zet
op de wegen van Uw wet.*

*Bewaar mijn stem, opdat mijn lied
U, mijn Koning, hulde biedt.
Maak, o Heer’, mijn lippen rein,
dat zij Uw getuigen zijn.*

*Bewaar mijn zilver en mijn goud,
dat ik niets aan U onthoud.
Maak mijn kracht en mijn verstand
tot een werktuig in Uw hand.*

*Bewaar mijn wil en maak hem vrij,
dat hij U geheiligd zij.
Maak mijn hart tot Uwe troon,
dat Uw Heil'ge Geest er woon'.*

*Bewaar ook mijne liefde, Heer',
'k leg voor U haar schatten neer.
Bewaar mijzelf, en voor altijd
ben ik aan U toegewijd.²*

Zeker, Hij Die in staat en bereid is om voor Zichzelf te nemen, is niet minder in staat en bereid om voor Zichzelf te bewaren. Ons vrijwillige offer is gebracht door de kracht van Zijn genade, en onze Koning heeft dit 'met vreugde gezien'. En nu bidden wij: 'Bewaar dit voor eeuwig in de harten van Uw volk' (vgl. 1 Kron. 29:17,18).

Dit gezegende 'nemen' voor eens en altijd, dat wij rustig mogen aannemen als een voldongen feit, gevolgd door het voortdurende 'bewaren' waar wij Hem steeds om zullen vra-

2. Hier is het lied weergegeven in de bekende vertaling van C.B. Burger uit 1938, waarbij het woord 'nemen' steeds is vervangen door 'bewaar'.

gen, vertoont overeenkomst met de reiniging waardoor wij deel hebben aan Christus, en de steeds herhaalde voetwassing, waarvoor wij steeds opnieuw tot Hem moeten gaan. Als we ervan overtuigd zijn dat Hij werkelijk ons leven heeft genomen om van Hem te zijn, beseffen we ten volle hoe nodig het is dat Hij het op elk moment en tot in het kleinste bewaart. Maar hierbij hebben we de belofte van onze trouwe God: 'Ik, de HEERE, bescherm hem, Ik bewaar hem nacht en dag' (Jes. 27:3).

De enige vraag is: vertrouwen we deze belofte of niet? Als we dat wel doen, zullen we zien dat zij werkelijkheid wordt. Zo niet, dan zal zij natuurlijk niet uitkomen. Beloften waar geen aanspraak op wordt gemaakt zijn als niet-verzilverde cheques: ze bewaren ons voor faillissement, maar niet voor gebrek. Maar waarom zouden wij deze belofte niet geloven? Welk recht hebben wij om een van Gods betrouwbare uitspraken eruit te halen en daarvan te zeggen: 'Ik verwacht niet dat Hij deze vervult'? Welk argument kunnen we bedenken, welk excuus verzinnen om dat te doen?

Als je een beroep doet op een ervaring dat Hij niet trouw was aan Zijn Woord, zal ik ook een beroep doen op een ervaring en je iets vragen: Heb je er ooit echt op vertrouwd dat de Heere Jezus een woord van Hem aan jou zou nakomen en werd jouw vertrouwen toen bedrogen? Wat betreft de ervaring uit het verleden dat de kleine zaken van jouw leven niet voor Jezus werden bewaard: kijk er eens wat nauwkeuriger naar en je zult merken dat je, hoewel je misschien bad, je

toch niet vertrouwd. Wat je Hem ook toevertrouwd om te bewaren heeft Hij bewaard, en de niet-bewaarde dingen werden nooit echt aan Hem toevertrouwd. Onderzoek deze ervaring uit het verleden zorgvuldig, en het zal alleen maar getuigen van jouw eigen ontrouw, maar nooit tegen Zijn volmaakte trouw.

Deze getuige uit het verleden mag niet ongehoord blijven. Wij mogen de dingen die achter ons liggen niet vergeten voordat zij beleden en vergeven zijn. Laten wij nu al deze teleurstellende ervaringen uit het verleden, en vooral het gebrek aan vertrouwen dat er de kwalijke bron van was, brengen bij het kostbare bloed van Christus, dat ons – zelfs ons – reinigt van alle zonde – zelfs van deze zonde. Misschien hebben wij nooit ingezien dat wij Jezus niet vertrouwden zoals Hij het waard is vertrouwd te worden. Als dat zo is, laten wij het onszelf dan des te meer kwalijk nemen dat wij zo onbetrouwbaar konden zijn tegenover zo'n trouwe Zaligmaker, en zo verblind en dwaas dat wij het niet eens zagen.

En laten we ons des te meer verwonderen dat Hij zo geduldig en mild voor ons is geweest, zonder ons te beschuldigen, hoewel we Hem in onze traagheid en dwaasheid verdrieten met dit geraffineerde ongeloof. En mogen we dan, door Zijn genade, een tijd van nieuwe ervaringen tegemoetgaan, waarin ons leven vollediger voor Hem bewaard wordt dan ooit tevoren, omdat we er eenvoudig en onvoorwaardelijk op vertrouwen dat Hij het bewaart.

Op dit punt moeten we een vraag onder ogen zien, een moeilijkheid wellicht. Lijkt het niet bijna alsof we naar dit punt geleid zijn door te vertrouwen op ons vertrouwen, alles daarvan te laten afhangen, en alleen maar een stapje terug te doen in het vertrouwen op onszelf, door het in een ander jasje te steken in plaats van ervan af te zien? Als het bewaard worden door Christus van ons vertrouwen afhangt, en het van ons afhangt of we blijvend vertrouwen, zijn we in geen betere of veiliger positie dan voorheen en zullen we alleen maar in een reeks nieuwe teleurstellingen terechtkomen.

Het oude verhaal van 'iets voor de zondaar om te doen' duikt hier weer op, alleen met de verschuiving van 'werken' naar 'vertrouwen'. Iemand zei eens tegen me: 'Ik vertrouwde erop dat Jezus al het andere voor mij zou doen, maar ik dacht dat dit vertrouwen iets was wat ik zelf moest doen.' En zo werd wat zij 'moest doen' natuurlijk een eindeloze inspanning en herhaalde mislukking. We kunnen net zomin vertrouwen en blijven vertrouwen als we iets anders van onszelf kunnen. Zelfs hierin moet het 'Jezus alleen' zijn. Wij moeten niet alleen op Hem zien als de 'Schepper en Voltooier van ons geloof' (Hebr. 12:2), maar wij moeten ook op Hem zien voor het gehele tussentijdse volbrengen van het werk van het geloof (vgl. 2 Thess. 1:11). Wij moeten Hem vragen het in ons te blijven volbrengen, en ook dit toevertrouwen aan Zijn macht.

*Wij mogen en moeten
ons geloof aan Hem toevertrouwen,
ons vertrouwen aan Hem toevertrouwen.*

Wat kost het ons veel tijd om tot de overtuiging te komen dat wij zonder Hem niets kunnen doen, maar dat Hij al onze werken in ons moet werken! ‘Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Die Hij gezonden heeft’ (Joh. 6:29). En niet minder is het Gods werk dat wij blijven geloven en blijven vertrouwen. Als je ernaar verlangt Hem te vertrouwen met een niet-aflatend vertrouwen, staak dan je pogingen en laat de last vallen, en vertrouw vanaf nu je vertrouwen aan Hem toe! Hij is evengoed in staat om dat te bewaren als elk ander deel van ons complexe leven waarvan we willen dat Hij het neemt en voor Zichzelf bewaart. En stel je niet tevreden met te denken ‘dat is een goed idee, dat zal me misschien kunnen helpen’, maar doe het meteen. Het helpt de zeeman niet om een lichtsignaal te zien op een donkere zee, als hij niet direct ook die kant op stuurt.

Toewijding is geen godsdienstig eigenbelang. Als het daarin vervalt, is het niet langer toewijding. We willen ons leven bewaren, niet om ons gelukkig te voelen of om leed dat afdwalen met zich meebrengt, bespaard te blijven of om andere voorrechten die ermee verbonden zijn. Wij zullen dit alles ontvangen, want het mindere is begrepen in het meerdere. Maar als de liefde van Christus ons dringt, zal ons eigenlijke doel veel verder liggen dan dat. Niet in de eerste plaats ‘voor mij’, maar ‘voor Hem’. Niet alleen voor mijn behoud, maar ook voor Zijn glorie; niet alleen voor mijn troost, maar ook voor Zijn vreugde, niet alleen zodat ik rust zal vinden, maar ook zodat Hij ‘de arbeid van Zijn ziel’ zal zien en ‘verzadigd’

worden (vgl. Jes. 53:11). Ja, voor Hem wil ik bewaard worden. Bewaard om Hem; bewaard voor Zijn gebruik; bewaard om Zijn getuige te zijn; bewaard voor Zijn vreugde!

Bewaard voor Hem, zodat Hij door mij een glimp van Zijn licht en schoonheid kan laten zien; bewaard om Zijn wil en werk te doen op Zijn manier; bewaard om te lijden voor Hem. Voor Hem bewaard, zodat Hij kan doen wat Hij goed acht, zodat geen 'andere heren' meer over mij zullen heersen (vgl. Jes. 26:13), maar zodat Jezus alles zal hebben wat er te hebben valt. Dat is niet veel inderdaad, maar het is niet gedeeld of verminderd door andere aanspraken. Jij die de Heere liefhebt, is dit het niet waard om te vragen, om op te vertrouwen, om voor te leven?

Dit is toewijding, en ik kan je niet zeggen hoe gelukkig het maakt. Het heeft geen enkel nut te discussiëren met iemand die ook maar iets van de zegen ervan heeft ervaren, en aan hem te vragen: 'Hoe zit dat dan?' Het heeft geen zin om met allerlei moeilijkheden en theoretische veronderstellingen aan te komen bij zo iemand, net zomin als het zin had dat de Joden discussieerden met de man die zei: 'Eén ding weet ik, dat ik blind was en nu zie' (Joh. 9:25). De Heere Jezus neemt het leven dat Hem wordt aangeboden, en Hij bewaart het leven dat aan Hem is toevertrouwd voor Hemzelf; maar wie zijn leven niet heeft aangeboden kan niets weten over het nemen ervan, en wie zijn leven niet heeft toevertrouwd, zal het bewaren ervan niet kennen of begrijpen.

Alles wat wij kunnen doen is zeggen: ‘Proef en zie!’ (Ps. 34:9) en getuige zijn van de waarheid van Jezus Christus, en ons zegel erop zetten dat wij Hem trouw hebben bevonden aan elk van Zijn woorden, en dat Hij heeft bewezen bij machte te zijn om te doen ver boven alles wat wij bidden of denken (vgl. Ef. 3:20). Waarom zouden wij aarzelen om dit getuigenis uit te dragen? Wij hebben helemaal niets gedaan; wij hebben met al onze inspanningen alleen maar aan onszelf en misschien aan anderen laten zien dat wij zelf niet in staat waren om ons leven te geven of te bewaren. Waarom zouden wij dan Zijn genade niet verheerlijken door te erkennen dat Hij zo wonderlijk genadig en trouw is in zowel het nemen als het bewaren van ons leven, meer dan we ooit hadden kunnen denken?

Ik zal nooit de glimlach vergeten waarmee een arme arbeider dit getuigenis van zijn Heere aflegde. Ik zei tegen hem: ‘We hebben een goede Meester, nietwaar?’ ‘Ah’, zei hij, ‘zoveel beter dan ik ooit had kunnen denken!’ Dit vatte zijn ervaring samen en het zal de ervaring samenvatten van ieder die zijn leven volledig overgeeft aan dezelfde goede Meester.

Ik kan dit hoofdstuk niet afsluiten zonder iets te zeggen tegen hen die, hoewel ze de Naam van Christus hebben genoemd (vgl. 2 Tim. 2:19), denken: ‘Ja, dit is allemaal heel goed voor sommige mensen, of voor oudere mensen, maar ik ben er niet klaar voor; ik kan niet zeggen dat ik voor mezelf een weg zie naar dit soort dingen.’ Ik ga even een stapje terug en doe een beroep op jouw ervaring. Ben je tevreden met jouw ervaring

met andere dingen? Je bezigheden, je hobby's, je pleziertjes: welke vruchten pluk je daarvan? Je dagelijkse handel en wandel, je besteding van de tijd die je overhoudt naast de taken die God je mogelijk heeft gegeven: welk blijvend voordeel zul je overhouden van dit alles? Dag na dag gaat voorbij, jaar na jaar, en wat is de oogst? Brengt het ook op dit moment genoeg op? Kun je echte en blijvende voldoening uit dit alles halen? Ervaar je niet dat de dingen hun smaak verliezen, en dat je je krachten dag na dag voor niets verbruikt (vgl. Jes. 49:4)? Dat je niet tevredener bent dan een jaar geleden, maar eerder minder tevreden?

Komt er geen gevoel van leegte en vermoeidheid over je als je doorgaat in dezelfde cirkel, steeds weer door dezelfde dingen heen om weer opnieuw te beginnen? Het kan niet anders. Zelfs de meest frisse en zuivere aardse bron heeft als opschrift: 'Wie van dit water drinkt, zal weer dorst krijgen' (vgl. Joh. 4:13). Kijk in je eigen hart en je zult daar een kopie van die inscriptie vinden: 'Weer dorst!' En de letters worden verdiept met elke poging om de onvermijdelijke dorst te lessen die alleen kan worden gestild in volledige toewijding aan God. 'U hebt ons gemaakt voor U en ons hart vindt nooit rust, totdat het rust vindt in U' (Augustinus).

Vandaag vertel ik je over een lichter en gelukkiger leven, waarvan de inscriptie is: 'Wie van dit water drinkt, zal nooit meer dorst krijgen' (vgl. Joh. 4:14). Een leven dat geen rond-en-rond is in een eindeloze cirkel van even bevrediging vinden en weer onbevredigd zijn, maar een leven dat zijn ware en volledig bevredigende middelpunt heeft gevonden. Een

leven dat zich richt op een helder en alleszins bevredigend doel, waarvan het heldere licht over elke stap op de weg valt. Zou je dat niet zoeken?

Schrik niet uit zelfzucht of twijfel terug voor wat het met zich mee kan brengen. Geloof hen die zich vrijwillig aan de Heere hebben aangeboden en die je vertellen dat het leven van toewijding ‘nog veel beter’ is dan zij dachten! Kies vandaag Wie je wilt dienen, oprecht en van harte, en Hij zal je aannemen; en je zult merken, zoals velen hebben ondervonden, dat Hij zo’n goede Meester is dat Zijn goedheid genoeg voor je is, en dat je nooit meer vrijuit wilt gaan. Of neem liever Zijn eigen Woord aan als Hij zegt: ‘Als zij Hem gehoorzamen en dienen, zullen zij hun dagen in voorspoed doorbrengen, en hun jaren in vreugde’ (Job 36:11). Dit kun je onmogelijk begrijpen totdat je zelf in Zijn dienst bent gekomen. Hij geeft Zijn loon niet, laat dit zelfs niet zien, voordat je in dienst treedt.

En Hij zegt: ‘Mijn dienaren zullen zingen van vreugde’ (Jes. 65:14). Maar je kunt dat lied niet uitproberen om te zien hoe het is, je kunt er niet eens een noot van lezen, totdat de toewijding die je als een mogelijkheid overweegt of die je zelfs beloofd hebt, is ingeruild voor echte en onverdeelde toewijding. Wanneer Hij jou ‘Mijn dienaar’ kan noemen, dan zul je merken dat je zingt van vreugde, omdat Hij zegt dat je dat zult doen.

En wie is er dan bereid om vandaag bij Hem in dienst te komen?

Schrik niet van deze vraag en denk niet dat je er niet geschikt voor bent omdat je niet begrijpt wat het allemaal kan inhouden. Ik durf te zeggen dat het veel meer inhoudt dan jij of ik begrijpen, maar we kunnen beiden beginnen met de geest ervan, en de details zullen zich ontvouwen zolang onze proeftijd zal duren. Christus eist een hartelijke toewijding van de wil en Hij zal ons stap voor stap leren wat dat betekent voor onze daden. Dit verklaart de paradox dat ‘volledige toewijding’ aan de ene kant een daad van een moment is en aan de andere kant een levenslang werk. Het moet volledig zijn om echt te zijn, en toch is het altijd onvolledig, ook al is het echt; het is een punt van rust, en toch een voortdurende ontwikkeling.

Stel dat je een stuk grond overdraagt aan een ander. Je geeft het op dat moment volledig aan die ander; het is niet langer in jouw bezit. Er wordt niet langer gespit, gezaaid, geplant en geoogst volgens jouw inzicht en de opbrengsten zijn niet meer voor jou. Die ander heeft het in zijn geheel in bezit, niemand anders heeft enig recht op ook maar een stukje ervan; het is voortaan zijn zaak welke gewassen te kiezen en hoe er de meeste opbrengst uit te halen.

Het resultaat van zijn bezigheden zal niet in één keer zichtbaar zijn. Er kan braakliggend land zijn dat hij slechts geleidelijk in cultuur brengt, ruimte die verloren gaat door minder goede

afwatering, hoekjes die verloren gaan door het ontbreken van een omheining; stukken die door schaduwrijke hagen en woekerende struiken minder opbrengen dan ze zouden kunnen, en stroken goede grond die vertrapt worden door het ontbreken van afgebakende paden.

Zo is het ook met onze levens. De transactie om ze, om zo te zeggen, aan God over te dragen is definitief en volledig. Maar dan begint de ontwikkeling van de toewijding in de praktijk. En hier gaat Hij verder, 'zachtjes, naarmate de kinderen het kunnen verdragen' (Gen. 33:14). Ik denk niet dat iemand in het begin ziet wat er allemaal bij komt kijken. We hebben er geen idee van hoeveel kracht er in ons leven verspild is; we hebben nooit de ongelijke hoekjes en niet-gedraineerde stukjes opgemeten, en het is nooit bij ons opgekomen wat voor goede vruchten aan onze verwaarloosde struiken hadden kunnen groeien, of hoe de schaduw van onze bomen de zon wegghield van de gewassen.

We zullen soms behoorlijk schrikken, maar uiteindelijk zullen we blij zijn, als de Meester seizoen na seizoen, stukje bij beetje laat zien hoeveel meer er van onze grond gemaakt kan worden. Hij kan er veel meer van maken dan wij; en we zullen bereid zijn om onder Hem te werken en precies te doen wat Hij zegt, ook als dat betekent dat er schaduwrijke bomen omgehakt of prachtige bloemen verwijderd moeten worden.

Naarmate de seizoenen verstrijken, zal het lijken alsof er altijd weer meer te doen is. Alleen al het feit dat Hij ons

voortdurend laat zien dat er nog meer aan te doen is, bewijst dat het werkelijk Zijn grond is. Laat Hem de grond bezitten, hoe arm of overwoekerd de bodem ook mag zijn. 'Hij zal deze woestijn maken als Eden, en deze wildernis als de tuin van de Heere' (Jes. 51:3). Ja, zelfs onze woestijn! Dan zullen we zingen: 'Mijn Liefste is afgedaald in Zijn tuin, naar de kruidenbedden, om Zich te voeden in de tuinen en om lelies te verzamelen' (Hoogl. 6:2).

*Gemaakt voor Uzelf, o God!
Gemaakt voor Uw liefde, Uw dienst, Uw vreugde;
gemaakt om Uw wijsheid, genade en macht te tonen;
gemaakt voor Uw lof, die de engelen loven.
O, wonderlijke en heerlijke gedachte,
dat wij mogen zijn
een vreugde voor U!
Toch keert het hart zich af
van deze grote bestemming van zaligheid, en denkt
gemaakt te zijn voor zijn arme zelf,
voor voorbijgaande dromen,
het najagen van illusies die dag na dag vervliegen.
Totdat we op de beste dingen van de wereld lezen:
'Dit is niet de rust!'*